

[Aksel Larsen.]

nen for Europæisk Økonomisk Samarbejde maatte blive såt som Maal, ...“

I Vareforsyningslovens Formaaalsparagraf, som de borgerlige Partier var saa glade for, staar, at det skal være forbudt at gribe regulerende ind i Produktionen, hvis det ikke lige akkurat er nødvendigt for at sikre de mest nødtørftige Forsyninger, men her slaas det i Almindelighed fast, at hele Produktionen skal statsreguleres, fremmes efter en bestemt Plan, som oven i Købet ikke blot skal være en dansk Plan, men en international Plan og koordineret med andre Landes Planer og kontrolleret af Amerika. Naar man kan stemme for den Slags, skal man i hvert Fald fremtidig holde op med at slaa sig til Ridder af Liberalismen og det private Initiativ og den planløse Produktionsmetode. — Det gaar ikke. Samtidig viser disse Bestemmelser, at de mange smukke Ord, der er sagt og trykt om, at det gælder om at naa til frie Forhold, Frihed for Handelen, Frihed for Foretagsomheden o. s. v., kun dækker over den egentlige Mening, som er den, at der bl. a. i Danmark skal være Frihed for amerikansk Handel og amerikansk Foretagsomhed, men ellers ikke nogen særlig Handels- eller Foretagsomhedsfrihed.

I Overenskomstens Artikel I slaas det, som jeg allerede har nævnt, fast, at der vil blive stillet en saadan Bistand, som den danske Regering maatte anmode om, og som maatte blive godkendt af Amerikas Forenede Staters Regering, til Raadighed

„i Overensstemmelse med alle de Regler, Betingelser og Ophørsbestemmelser, der fastsættes ved Lov om Økonomisk Samarbejde af 1948. . . .“

Jeg gør igen opmærksom paa, at denne Formulering gør det nødvendigt for Rigsdagen at kende den paagældende Lov med alle dens Betingelser. Og saa fortsættes der:

„saavel som ved Love, indeholdende Ændringer i eller Tillæg dertil, samt Bevillingslove udstedt i Overensstemmelse dermed. . . .“

Det vil sige, at Danmark kan gaa ind paa denne Overenskomst, men det er fuldkommen prisgivet dels en Lov, som er vedtaget i Amerika, og som man foreløbig forholder Rigsdagen Kendskab til, dels de Love, som eventuelt senere maatte blive vedtaget. Det er at komme ud paa tynd Is at basere sin Økonomi paa den Slags.

Der siges imidlertid videre i Artikel I, Stk. 3, at Danmarks Udenrigshandel skal kontrolleres og godkendes af Amerikas Forenede Staters Regering. Der siges nemlig, at hvis Danmark for Marshall-Dollars vil

købe i Lande uden for De Forenede Staters Territorier og Besiddelser,

„vil den danske Regering samarbejde med De forenede Staters Regering for at sikre, at de omhandlede Indkøb foretages til rimelige Priser og paa rimelige Betingelser og paa en saadan Maade, at de Dollars, der derved stilles til Raadighed for det Land, hvorfra Hjælpen skaffes, benyttes i Overensstemmelse med enhver Ordning, som Amerikas Forenede Staters Regering maatte have indgaaet med dette Land“.

Selv Udenrigsministeren er jo klar over, at her er noget, der ikke ser saa godt ud. Her skal vi ikke alene godkende Amerikas Ret til Indblanding i, hvor vi køber de Produkter, vi har Brug for, til hvilke Priser og paa hvilke Betingelser, men vi skal oven i Købet godkende det paa en saadan Maade, at vi skal tilpasse det til Ordninger, som vi ikke kender, og som U. S. A.s Regering suverænt maatte indgaa med vedkommende Tredieland. Man kan sammenholde dette med en Bestemmelse, som er vedtaget af Kongressen i U. S. A. — det staar ikke i selve Marshall-Loven, men det blev vedtaget senere —, en Bestemmelse, som paalægger Marshall-Administratoren til enhver Tid at

„standse Eksporten af saadanne Varer, som i Modtagerlandet indgaar i Produktionen af Varer, der eksporteres til Sovjetunionen eller noget andet Land, som U. S. A. har nægtet Eksportlicens til for vedkommende Vare“.

Det drejer sig altsaa ikke blot om vore Indkøb i Tredieland, men det drejer sig ogsaa om, at vor Eksport til Tredieland kan forhindres.

Marshall-Planens Administrator eller Overadministrator er Hoffmann, og han har til yderligere Klargørelse af det, jeg her har citeret, forklaret, at Marshall-Hjælpen til et Land vil blive standset øjeblikkelig, hvis det sælger det, man kalder Krigsmaskiner, til Sovjetunionen. Det viser sig imidlertid efter en Forklaring fra den amerikanske Ambassade, at det drejer sig ikke bare om det, man sædvanligvis forstaar ved Krigsmaskiner, men om alle Varer, der kan bruges til at opbygge Krigspotentielt i Sovjetunionen eller et andet Land, som staar uden for Marshall-Planen. Ifølge denne Offentliggørelse har Hoffman videre sagt: hvis et deltagende Land afskiber Varer til et ikke deltagende Land, Varer, til hvilke vi ikke udsteder Eksporttilladelse, vil vi stoppe Hjælpen.

Nu er sikkert ikke alle fuldkommen klar